

tørens Erklæring — jeg kan ikke antage andet, end at derfra kommer de virkelige Forbedringer, som er gennemførte i Lovforslaget. Saa henvises Lovforslaget i Folketinget til et Udvalg paa 15 Medlemmer, af hvilke 4 var Medlemmer af Statsbaneudvalget, saa man kan jo sige sig selv, at Statsbaneudvalgets Ideer og dets Ønske om Gennemførelse af dets Betænkning har været overordentlig stærke i Folketingets Statsbaneudvalg. Det havde været ganske anderledes upartisk, om Medlemmerne af Udvalget i alt Fald ikke havde været til Stede i den Styrke, som jeg her har angivet. Lovforslaget adskiller sig fra det Forslag, som Generaldirektionen i sin Erklæring har fremsat, deri, at medens Generaldirektionen vilde opnaa den ønskede Decentralisation ved at give en vis Myndighed til Sektionerne, der for Bane- og Maskinafdelingens Vedkommende staar umiddelbart under Fagdirektøren og for Trafikafdelingens Vedkommende staar under Fagdirektøren med 2 Overtrafikinspektører som Mellemed, indskyder Lovforslaget for alle 3 Afdelingers Vedkommende et Mellemed, Distriktscheferne, mellem Sektionerne og Generaldirektøren, idet samtidig Direktørerne reduceres til at være Generaldirektørens Konsulenter og befuldmægtigede. Statsbanerne spaltes her ved i mindst 3 Distrikter. Det er min store, alvorlige tekniske Indvending mod det foreliggende Lovforslag, at det indfører denne Spaltning, der ganske utvivlsomt vil blive dyr og sinke Sagens Gang, og som ogsaa ganske utvivlsomt vil frembringe uensartede Afgørelser. Jeg anser den derfor for afgjort skadelig, og min Sag vil det være at fraraade den saa stærkt som muligt.

Jeg skal endnu gøre et Par Bemærkninger, men det skal blive i den største Korthed, da jeg tør gaa ud fra, at Lovforslaget vil blive underkastet en Udvalgsbehandling, og der hører jo den Slags Ting hjemme. Jeg anser det for glædeligt, at den højtærede Minister har foreslaaet en Generalsekretær, men jeg gentager for tredje Gang, at det bliver Ministerens Sag, om Ordningen lykkes, og Generalsekretæren kommer til at spille det Parti, som den højtærede Minister selvfølgelig har tiltænkt ham — det bliver den højtærede Ministers Sag med hans klare Blik for Administrationens Krav til Dygtighed og paa den anden Side til Medgørlighed og Kulance i alle Forhold. Jeg tror, som sagt, at der kan komme noget udmærket godt ud af denne Ordning, men den kan ogsaa

mislykkes som saa meget andet af de i Ord skrevne Tanker, naar Ministeren ikke kan finde Dygtigheder til at gennemføre det.

I Modsætning til den højtærede Minister vilde jeg ønske, at man virkelig tog en Søfartschef. Jeg erindrer fra Jernbaneudvalget af 1898, at dets Undersøgelser endte med, at en Søfartschef ikke vilde blive meget dyrere, fordi han kunde hjælpe sig med det samme Personale, som Trafikdirektøren behøvede for at styre Søfartsafdelingen. Jeg tror, at det vilde være overordentlig heldigt at have en Søfartschef. Hele Søfartsvæsenet er jo et overmaade værdifuldt og indviklet Apparat, og det syæver efter min Mening noget i Luften, naar det ikke har en Chef, der kan paa tale dets Interesser og fremme dets Sager paa alle mulige Punkter.

Jeg kommer derefter til § 8, hvor det hedder: „Generaldirektørens Udnævnelse sker for et Tidsrum af 6 Aar. For saa vidt fornyet Udnævnelse finder Sted, sker denne efter Ministerens Bestemmelse for 6 eller for 3 Aar“. Jeg begriber ikke, hvad der er Tanken hermed. Jeg synes, at det er saa ganske uoverensstemmende med den højtærede Minister, saa vidt jeg har lært at kende og beundrer ham. Der forekommer mig ikke at være noget mere uklogt end dette. Hvis man finder den rette Generaldirektør, som man formentlig vil kunne finde for den fastsatte Gage til 18,000 Kr., saa skal man ogsaa beholde ham, saa længe han er i Stand til at røgte sit Embede med Dygtighed og Hæder. Jeg kender ikke noget analogt fra private Bedrifter, selv om man maaske der har den Slags Engagementer paa Tid. Men jeg tror ikke, at Staten kan være tjent med at ansætte en høj Embedsmand med en meget høj Gage paa en saadan Maade, at han ikke føler sig sikker; naar al den Dygtighed, han lægger ind i sit Arbejde, og al den Tid, han anvender derpaa, kan ende med, at han bliver afskediget om 6 Aar, eller hvis han indgaar en ny Akkord med en Minister, kan han efter 3 Aars Forløb blive afskediget, hvis der i Mellemtiden er kommet en anden Minister.

Men dernæst indvender jeg i Principet mod Lovforslaget, som det foreligger her vedtaget af Folketinget, at det indlader sig paa for meget. Efter min Mening burde man standse ved den overordnede Administration. Det er den, man skal søge ændret for gennem dens Erfaringer at komme til Klarhed over, hvordan Resten skal ændres. Jeg finder, at det er et Spring ud i Mørket at gaa alle